

שושנה דמארי

ח"ה
הפרטיים

הראי הוא המבקר המכריע — הוא נאמן. הוא אינו משוחד ואינו משקר. המראה החיצוני חשוב — גם כשההופעה אינה אלא בפני סירים.

הישיבה היומית — בגיל 17 נישאה שושנה לשלמה בן־מנשה שהוא כיום האימפרטור שלה. שיתוף הפעולה האמיץ הזה עוזר לא מעט להצלחתה.

„דו-רה-מי — זה כמו סולם...“ — נאווה דמארי הקטנה בת ה־7, אין היא יודעת עדין אם תהיה זמרת או לאו, אולם לכל מקרה שלא יבוא היא לומדת בינתיים לחלל. יתכן שלא ירשה מאמה את האף בלבד. על כל פנים כבר היום היא קוקטית למדי...

רפורטגיה בתמונות מאה סופרנו מקסים סלומון

כולנו מכירים את שושנה על הבמה. הקהל עורך לה תשואות סוערות, ממלא את האולמות עד אפס מקום. אך מעטים יודעים כיצד חיה האמנית את חייה הפרטיים.

מצאנו את שושנה גרה — יחד עם בעלה וילדתה בת ה־7 — בדירה זעירה של חדר אחד בצפון תל־אביב. שם היא חיה את חייה ככל עקרת־בית אחרת בעיר — מבשלת, עומדת בתור ועוזרת לגאווה הקטנה להכין את שעוריה.

אפשר היה לחשוב שאמנית בשיא וצלחתה יכולה לגור לה בבית מפואר. אולם כשמגקים את ההוצאות (50% מסים, 35% שכר אולם, 5% מכירת כרטיסים ועוד) מסתיים לפעמים גם הקונצרט המפואר ביותר בהפסד כספי. המדינה, העורכת קבלות־פנים כה נלהבות לאמנים זרים המבקרים אותה ליום־יומיים, עדיין לא למדה לדאוג לאמניה המקומיים — כשם שלא למדה לספק אמנים צעירים.

מדי יום ביומו אנו מאזינים לתקליטיה של שושנה ברדיו. המחבר והקומפוזיטור מקבלים את שכרם עבור כל נגינה. אולם על זכותו של הזמר — השותף השלישי ביצירה — אין איש מגן. לגבי החוק הוא חסר זכויות. אם השקיע מרוחו וממצרו בשיר חדש -- יכול לבוא כל אדם למחרת ולספס אותו בכיתה־הקפה. כמה זמרים שרו את שיר „הכלניות“ ו„אני מצפת“?